గోరంతదీపం

- అంజన కోడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

అంజలి. ఆ పేరు గుర్తొస్తేనే ఎంత హాయిగా ఉంటుంది. అంజలిని ప్రేమిస్తున్నాడతను? అంజలి అంటే ఎందుకో చాలా చాలా ఇష్టం. కానీ తన మనస్సులో ఏముందో కనీసం వివేక్ అయితే లేదని తెలిసిపోయింది. వివేక్, అంజలి పెళ్ళి చేసుకుంటారేమోనన్న ఆలోచన తననెంత బాధించింది. అంజలి పరిచయం అయ్యి ఎన్నాళ్ళయ్యింది తనకు. అంతలోనే ఇంత అనుబంధమా! రోజుకొక్కసారన్నా తనతో మాట్లాడాలని ఎందుకనిపిస్తుంది. నిద్రలేస్తూనే తన ఆలోచన. ఏం చేస్తుందో నిద్రలేచిందో లేదో అని. నిద్రపోవటానికి కళ్ళు మూసుకుంటే కనురెప్పల క్రింద చిరునవ్వుతో అంజలి. ఏంటిదంతా?

అంజలి ఇక్కడే ప్రాక్టీస్ పెడతానంటే ఎందుకంత సంతోషం వేసింది? ఎలా వ్యక్తపరచాలో తెలియక వివేక్ గురించి అడిగాడు. పోనీలే అది అడగటం వల్లే అంజలికి వివేక్ మీదున్న అభిప్రాయం తెలిసింది. అంజలి వ్యక్తిత్వం, మాటతీరు ఎంతో నచ్చింది తనకు, కానీ అంజలి కూడా నన్ను ఇష్టపడాలిగా.

వివేక్ గురించి చాలా ఏళ్ళుగా తెలుసు, బాగుంటాడు, తెలివిగలవాడు. అయినా కాదన్నది. నేను నచ్చుతానని ఏంటి గ్యారెంటీ. అసహనంగా అనిపించింది రవికి. నిద్రపట్టటం లేదు, రాత్రి పది అయ్యింది. రేపు పొద్దున్నే పొలం వెళ్ళాలి.

ఫోన్ మ్రోగింది. అంజలి చేసింది.

"నిద్రలేపేయలేదు కదా" మొహమాటపడుతూ అడిగింది. మళ్ళీ తానే "నిద్రలేపి పిచ్చి క్వొశ్చెన్స్ అడగటమంటే ఇదే"

రవి నవ్వాడు, "లేదు నిద్రరావటంలేదు. బైట డాబా మీద కూర్చున్నా. ఏమన్నా చెప్పాలా?"

"నాకూ నిద్రరావటం లేదు. ఏం చేయాలో తోచక మీకు చేశాను" అంది.

"సరే అయితే నిద్ర వచ్చేదాకా కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు. నేను ఫండ్ రైజింగ్‌కి, ఫారిన్‌లో ఉన్న మన ఊరి వాళ్ళకు ఈమెయిల్ పంపుదామనుకుంటున్నాను. కొంతమంది అన్నా పంపకపోతారా. అదీ కాకుండా మన ఊళ్ళో కూడా మీటింగు పెట్టి అందరి అభిప్రాయం అడుగుతాను. బ్యాంక్ వాళ్ళను కూడా అడుగుతాను" అన్నాడు రవి.

అబ్బా.. ఓ ఆడపిల్ల అర్ధరాత్రి ఫోన్ చేసి మాట్లాడుతుంటే ఇంకేమీ లేవా కబుర్లు చెప్పటానికి? ఇంత మొద్దబ్బాయేంటి?

"రేపు మన సబ్ కలెక్టర్‌గారి దగ్గర అపాయింట్‌మెంట్ తీసుకున్నాను. గవర్నమెంట్ ప్రోగ్రామ్స్ కొన్ని ఉన్నాయి. ఇళ్ళు రుణాలు ఇవ్వటానికి, దాని గురించి మాట్లాడాలి" మళ్ళీ తనే అన్నాడు.

" హైదరాబాదు నుండి వచ్చిన తర్వాత రాత్రిపూట స్కూల్‌కి నేను కూడా వెళ్ళతాను" అంది అంజలి.

"వద్దు అంత రాత్రి పూట ఎందుకు? వారానికి ఒకరోజు ఎటూ మీటింగ్ కోసం వెళుతున్నావుగా. ఇట్స్ నాట్ సేఫ్" అన్నాడు రవి.

"మన ఊళ్ళో సేఫ్ కాదా? అదెప్పట్నుండి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది అంజలి.

"అంటే మన జాగ్రత్తలో మనం ఉంటే మంచిది కదా. అయినా ఊరునుండి వచ్చాక మాట్లాడుకోవచ్చులే"

"ఎందుకు ఇలా అంటున్నారు. ఏమైంది?"

"నా అనుమానాలు నాకున్నాయి వదిలేయి. ఇంకేమన్నా చెప్పు" అన్నాడు రవి.

"మీరు పుస్తకాలు బాగా చదువుతారేమో! ఎవరివి ఎక్కువ చదువుతారు?" మాట మారుస్తూ అడిగింది అంజలి.

పుస్తకాల గురించి, కాలేజీ గురించి మాట్లాడుకుంటూ ఉండిపోయారు. ఎంతసేపు అలా మాట్లాడుకున్నారో ఇద్దరికీ తెలియలేదు. "బాబోయ్ 1.30 అయింది టైం. సారీ టైం చూసుకోలేదు" టైం చూసి ఉలిక్కిపడిన అంజలి అంది.

"నాకు టైం తెలియలేదు. గుడ్ నైట్" చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు రవి.

"అయ్యగారూ నారాయణగారు పురుగుల మందు తాగారంట ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళారంట" కంగారుగా వచ్చి చెప్పాడు రంగయ్య.

"అయ్యో అదేంట్రా ఎప్పుడు జరిగింది?" అడిగాడు సీతారామయ్య "పొద్దునంటయ్య బజార్లో చెప్పుకుంటున్నారు."

"పూర్ణా నేను హాస్పిటల్‌కి వెళతాను" అని హడావుడిగా బయలుదేరారు.

"ఏ అఘాయిత్యం అవ్వకుండా ఉంటే బాగుండు. దేవుడా" బాధగా అనుకున్నారు అన్నపూర్ణ.

మధ్యాహ్నం రెండు అవుతుండగా నెమ్మదిగా వచ్చారు సీతారామయ్య తిన్నగా పంపు దగ్గరకు వెళ్ళి నీళ్ళు తలమీదనుండి పోసుకుని లోపలకు వచ్చారు.

తడిచి లోపలకు వస్తున్న ఆయనను చూసి "అయ్యో రామా పోయాడా?" అంది అన్నపూర్ణ

ఆశ్రమంలో 'చేతన' మీటింగు నుండి అప్పుడే వచ్చింది అంజలి. "ఎవరో పోయారంట. ఆడాళ్ళందరూ అటు వెళ్ళారు. మీటింగు లేదు అని"

"మన ఊళ్ళోనే ఉంటాడు చిన్న రైతు. ఉన్న 5 ఎకరాలతో ఎలాగో ఇబ్బందులు పడుతూ పిల్లల్ని చదివించాడు. ఇద్దరాడపిల్లలు, ఇద్దరు మగపిల్లలు. వాళ్ళ కాళ్ళమీద వాళ్ళు నిలబడతారని ఆశపడ్డా. రెక్కలొచ్చాక వాళ్ళ స్వార్థం వాళ్ళు చూసుకున్నారు"

"మూడేళ్ళ నుండి సకాలంలో వానలు పడక పంటలు సరిగ్గా పండలేదు. పండిన పంటలకు గిట్టుబాటు ధర రాలేదు. ప్రభుత్వం పైకి పేపర్లలో ఆ పథకాలు, ఈ పథకాలు అని ప్రకటనలు చేస్తుంది. రైతులు ఆత్మహత్యలు చేసుకున్నప్పుడల్లా దొంగ కన్నీళ్ళు కార్చటం ఫోటోలు తీయించుకోవటం అంతే"

"ఈసారి మినపకి తెగులు పట్టింది. కాయలన్నీ తెప్పల్లయ్యాయి. పంట ఏమీ రాలేదు. దాంతో చేసిన అప్పులు ఎలా తీర్చాలో తెలియక పురుగులు మందు తాగాడంట. బ్రతికించటానికి డాక్టర్లు ఎంత ప్రయత్నించినా ఫలితం లేకపోయింది" నిట్టూర్చారు సీతారామయ్య.

"ఆయన కొడుకులను చదివించారు కదా వాళ్ళు అప్పులు తీర్చటానికి సాయం చేయలేదా" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది అంజలి.

"మనుషులు మారిపోతున్నారమ్మా ఉమ్మడి కుటుంబ వ్యవస్థ ఎప్పుడోపోయింది. కానీ కనీసం ఇదివరకు అమ్మ, నాన్న, అన్న ఆప్యాయతలన్నా ఉండేవి. నేను మా అమ్మ, నాన్నలను చూసుకోకపోతే రేపు నా పిల్లలు మాత్రం నన్నెలా చూసుకుంటారు అని ప్రశ్నించుకోవటం లేదు. స్వార్థం పెరిగిపోయింది. రెండు రోజుల క్రితం నారాయణ కొడుకులతో మాట్లాడాడంట. అప్పు తీర్చటానికి సాయం చేస్తారేమోనని, వచ్చే జీతం డబ్బులతో మేమే తిప్పలు పడుతుంటే నీ అప్పు నేనెక్కడ తీర్చేది అన్నాడంట పెద్దకొడుకు. చిన్నకొడుకేమో నువ్వొక్కడివే కొడుకులను చదివించావా అని తలబిరుసుగా మాటాడ్లాడంట"

"అప్పు ఇచ్చినతను వచ్చి, ఆ రెండకరాలు జప్తు చేసుకుంటాను అప్పు క్రింద అన్నాడంట. దాంతో ఇలా" నిట్టూర్చాడు సీతారామయ్య.

"వాళ్ళావిడను చూస్తే చాలా బాధేసింది. కొడుకులు వచ్చేసరికి రేపు అవుతుంది. దహనం రేపు అవుతుంది"

అందరి మనస్సులు భారం అయ్యాయి. అంజలి బయలుదేరి హైదరాబాదు వెళ్ళింది ఆ రాత్రి.

ప్రొద్దున్నే సీతారామయ్య, అన్నపూర్ణ కలిసి నారాయణ ఇంటికి వెళ్ళారు. హడావుడిగా ఉంది ఇంటి ముందు. ఎవరో టి.వి వాళ్ళు వచ్చి రైతు ఆత్మహత్య గురించి మాట్లాడుతూ, అందరి దగ్గరా స్టేట్‌మెంట్లు తీసుకున్నారు. టీవీలో కనపడటానికి ఛోటానాయకులు హడావుడి పడుతున్నారు.

కొడుకులు వచ్చినట్లున్నారు. ఓ పక్కన నిల్చుని 'బాధ' పడుతున్నారు. ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్న రవి, దగ్గరకు వచ్చి రేపు మధ్యాహ్నం పంచాయితీ ఆఫీసులో మీటింగు పెట్టానండి ఊళ్ళో పెద్దవాళ్ళతో తప్పకుండా రండి అన్నాడు.

ఊళ్ళోని ఓ 25-30 మంది పంచాయితీ ఆఫీసుకు వచ్చారు.

"నారాయణగారు ఇలా ఆత్మహత్యకు పాల్పడటం నిజంగా దురదృష్టకరం. ఆయన అంత అధైర్యపడి ప్రాణాలు తీసుకోవటానికి కారణాలు కొన్ని వ్యక్తిగతమైనా, దాని వెనక మాత్రం ఆర్థిక పరిస్థితే కారణం. సన్నరైతులు వ్యవసాయం భరించలేని రోజులు వచ్చాయి. సాగుకు కొత్తపొలం కొనుక్కునే ధైర్యం పెద్ద రైతులు కూడా చేయలేకపోతున్నారంటే" మాట్లాడలేకపోయాడు రవి.

"ఇవాళ నారాయణగారికి వచ్చిన పరిస్థితి ఇక ఏ రైతులకు రాకూడదు. ఈ పరిస్థితికి పరిష్కారం వెతకాలి ఏమంటారు?" అన్నాడు రవి.

"నారాయణగారికి బాగా అన్యాయం జరిగింది. మా కులం వాళ్ళతో మా లీడర్‌తో మాట్లాడతాం. పెద్ద ధర్నా చేయాలని మా లీడర్ అంటున్నారు" బడాయిగా చెప్పాడు రామారావు.

రామారావు రవికి వ్యతిరేక వర్గానికి చెందినవాడు. రవికి ఉన్న మంచి పేరు చూసి భరించలేక ఊరును కులం పేరుతో విడదీయాలని చూస్తున్నాడు. ఊరులోని అధికశాతం ఒక వర్గానికి చెందిన వాళ్ళున్నా వేరే కులాలుకూడా ఉన్నాయి.

"ఏ కులం గురించి మాట్లాడుతున్నావు రామారావు. ఇక్కడుంది ఒక్కటే కులం. రైతుకులం" తీవ్రంగా అన్నాడు రవి, "మతిలేని మాటలు, చేష్టలతో విషయాన్ని ప్రక్కతోవ పట్టించవద్దు."

ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. రామారావు కోపంగా బోసువంక చూశాడు. ఊరుకో అన్నట్లు సైగ చేశాడు బోసు.

"మనందరికీ ఎదురౌతున్న సమస్య ఇది. కల్తీ విత్తనాలు క్వాలిటీ పరీక్షలు సరిగ్గా జరగని ఎరువులు కల్తీ ఎరువులు పెరిగిన కూలీ విత్తనాల, ఎరువుల రేట్లు దానికి తోడు ప్రకృతి వీటన్నిటినీ ఎదుర్కొని పంట చేతికి వచ్చినా కనీసం గిట్టుబాటు ధర రావటంలేదు. ప్రభుత్వం ప్రకటించే కనిష్ఠ ధర మనకి గిట్టుబాటు కావటం లేదు. దీనికి పరిష్కారం కావాలి ఏమంటారు?" అన్నాడు రవి.

అందరూ వాళ్ళలో వాళ్ళే మాట్లాడుకుంటూ పరిస్థితుల గురించి బాధపడ్డారు.

"సరే మనం ఇప్పుడే ఒక నిర్ణయం తీసుకోనక్కరలేదు. ఎల్లుండి మళ్ళీ ఇదే టైముకి కలుసుకుందాం అప్పటికి అందరూ ఆలోచించి ఏదో ఒక ఐడియాతో రండి. అందరం కలిసి నిర్ణయిద్దాం" అన్నాడు రవి.

బైట వర్షం పడుతుంది. పొలం వెళ్ళే పని వాయిదా వేసి ఇంటికి వెళ్ళాడు రవి సతీష్, రాజా వచ్చారు.

"ఇందాక పంచాయితీ బాబాయి ఇంట్లో మంచి రామాయణం జరుగుతుంటే అక్కడ ఉండాల్సి వచ్చింది" అన్నాడు రాజా.

"వాళ్ళ అమ్మను ఎలా పంచుకోవాలా అనా?" అన్నాడు రవి.

"ఇదో రోజున కర్మ చేసి వెళ్ళిపోతారంట సెలవలు లేవంట. ఆ రెండు ఎకరాలను అమ్మి వాళ్ళ అమ్మను తీసుకువెళతారంట. చెరొక ఆరు నెలలు ఒక్కో కొడుకు ఇంట్లో ఉంచుకుంటారంట. అప్పులు పోగా ఇంకా ఎంత మిగులుతుందో లెక్కలేస్తున్నారు"

"ఎంత ఔదార్యంరా" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు సతీష్

"చిరాకేసిందిరా వాళ్ళ వాగుడు విని. పిన్నిని మాట్లాడవద్దని సైగ చేసి పిన్నికి కీళ్ళవాతం వచ్చి, మోకాళ్ళ ఆపరేషన్ చేయాలన్నారని ఒక్క కాలుకు లక్షరూపాయలవుతుందని చెప్పా. పోనీలే తీసుకెళ్ళండి. ఆపరేషన్ అయ్యాక ఓ సంవత్సరం పాటు కదలకూడదు. మీ దగ్గరుంటే తనకు విశ్రాంతి అన్నాను. వాళ్ళ మొహాలు చూడాల్సింది. 'అబ్బే మాకెలా కుదురుతుంది సిటీలో ఎంత ఖర్చుతో కూడుకున్నది. అందులో పనిమనుషులు దొరకరు. ఒకటా రెండా' అన్నదమ్ములు పోటీపడ్డారు సంజాయిషీలు చెప్పటానికి" అన్నాడు రాజా.

"సొంత తల్లిదండ్రుల దగ్గర ఇంత వ్యాపార బంధాలైపోయాయేంట్రా" బాధగా అన్నాడు సతీష్

"పిన్ని మొహం చూస్తే బాధేసిందిరా. తనే పాపం ఇదంతా చూసి ఎక్కడికీ రాను. కొన్నాళ్ళు ఒంటరిగానే ఉంటాను అంది. దాంతో సమస్య కాస్త పరిష్కారం అయ్యింది. కాకపోతే ఊళ్ళో ఎవరో చెప్పినట్లున్నారు. ఎకరం నాలుగు లక్షలు పలుకుతుందని. దాంతో ఎనిమిది లక్షలు ఊరికే వదులుకోవాలని లేదు వాళ్ళకు" అన్నాడు రాజా.

"అప్పు ఇచ్చిన సాంబయ్య గొడవ చేస్తున్నాడు. కొడుకులు పట్టించుకోకపోతే తన అప్పు ఎవరు తీరుస్తారని పొలం కొనుక్కుంటాడట" అన్నాడు రాజా.

"ఓ వారం ఊరుకోమను. ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు రవి.

ఎల్లుండి పంచాయితీలో మాట్లాడవలసిన దానిగురించి ముగ్గురూ చర్చించుకున్నారు "ఎవ్వరికీ ఈ విషయం చెప్పొద్దు ఎల్లుండిదాకా, కాస్త బైటికి పొక్కిందా వేరొక మడతపేచీ పెడతాడు బోసు" అన్నాడు రవి.

కాసేపు మాట్లాడి సతీష్, రాజా వెళ్ళిపోయారు. అంజలికి ఫోన్ చేద్దామని ఫోన్ తీశాడు రవి. తను హైదరాబాదు వెళ్ళిందని గుర్తొచ్చింది. ఫోన్ చేస్తే ఏమనుకుంటుందో అని మొహమాటం వేసి ఆగిపోయాడు రవి.

"ఏం ఆలోచించారు అందరూ?" అడిగాడు రవి అందరివంకా చూస్తూ.

"తుఫాన్లు, అకాలంలో వర్షాలు, తెగుళ్ళులాంటివి మన చేతుల్లో లేవు అవి వస్తే ఏం చేయాలో అప్పుడు ఆలోచించవచ్చు. కానీ మన చేతుల్లో ఉన్నవాటి గురించి ఏం చేయాలో చూడాలిగా" అన్నాడు ఒకాయన.

"ఎరువులు, విత్తనాల కల్తీలు, నీటి సమస్య ఇది ముఖ్యమైనవి. దీంతోపాటు కూలీకు దొరకకపోవటం దాంతో కూలీరేట్లు పెరిగాయి. ఎలా తట్టుకోవాలి. పెట్టుబడి ఎక్కువ. దిగుబడి తక్కువ అయ్యింది. వ్యవసాయం అలవాటయిపోయి మానలేక చేయటం. దీని బదులు కొనుక్కునేవాళ్ళంతా అమ్మేసుకుని ఆ డబ్బు వడ్డీలకు తిప్పుకున్నా హాయిగా కాలుమీద కాలు వేసుకుని కూర్చోవచ్చు" విరక్తిగా అన్నాడు ఒకాయన.

"నిజమే కానీ అందరూ ఇలా వ్యవసాయం మానేస్తే మనకు తిండిగింజలు ఎలా దొరుకుతాయి?" అన్నాడు సీతారామయ్య.

"బోసు, నువ్వేమంటావు?" అడిగాడు రవి.

"ఏముంది అనటానికి?" తప్పించుకున్నాడు బోసు.

"నాకొక ఐడియా వచ్చింది అందరూ ఏమంటారో చెప్పండి" అన్నాడు సతీష్. రాజా, రవి, సతీష్ ముందే అనుకున్నారు. ఈ ఐడియా సతీష్ దగ్గర్నుండీ రావాలని. రవి వ్యతిరేక వర్గం కొంచెం శాంతిస్తుందని. "మనం రైతు సంఘాలు పెడదాం. ఒక్కో సంఘంలో పది, పదిహేను మంది రైతులుంటారు. విత్తనాలు దగ్గర్నుండి పంట చేతికి వచ్చేదాకా ఒకళ్ళకొకళ్ళు సాయం చేసుకోవాలి. మట్టి పరీక్షలు కానీ, వ్యవసాయ ఆఫీసర్లతో మీటింగులు కానీ ఏదైనా?" అన్నాడు సతీష్.

"అన్ని సంఘాలు కలిపి ఒక లీడర్‌ని ఎన్నుకోవచ్చు. ఏమన్నా పై అధికారుల దగ్గరకు వెళ్ళాలంటే లేకపోతే ఈ ఊరి ప్రెసిడెంటుగా రవినే ఉండచ్చు" ఈ వ్యవసాయంతో పాటు వేరే వ్యవసాయ సంబంధిత వ్యాపారాలు చేయొచ్చు. కోళ్ళ ఫారం, పాల వ్యాపారం ఇలా ఎవరికి తోచినట్లు డబ్బు ఇచ్చింది ఉన్నవాళ్ళు సామూహికంగా చేయవచ్చు. ఏమంటారు?" అన్నాడు సతీష్

"వ్యవసాయం చేయటానికే పెట్టుబడి డబ్బులు చాలక అప్పు చేసి చస్తుంటే. ఇంకా వేరే వ్యాపారాలు కూడానా" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు రామారావు.

"పోనీ ఏం చేస్తే ఈ పరిస్థితులు మెరుగుపడతాయో చెప్పు నువ్వు" అన్నాడు రాజా.

"మన ఎమ్.ఎల్.ఏగారితో మన జిల్లా మంత్రిగారితో మాట్లాడాలి మరి. వాళ్ళు ప్రయత్నిస్తే నష్టపరిహారం ఇప్పించవచ్చుగదా" అన్నాడు బోసు.

"ముందు మనం మనకు సాయం చేసుకోవాలి కదా. తరువాత ప్రభుత్వం దగ్గరకు వెళ్ళొచ్చు. మనం ప్రయత్నం చేయకుండా సొంతం చేతులెత్తేసి, ప్రభుత్వం వంక చూస్తే ఎలా?" అన్నాడు రవి.

"నేను రవిని సమర్థిస్తున్నా. ఈ ప్రయత్నాలు ఏమీ ఫలించకపోతే అప్పుడు చూద్దాం ఒప్పుకునే వాళ్ళు చేతులెత్తండి" అన్నారు సీతారామయ్య.

చాలామంది చేతులెత్తారు.

"సరే అయితే మీరు ఎవరికి వాళ్ళు గ్రూప్‌లు ఏర్పరచుకోండి. మీ వీలుబట్టి రేపో, ఎల్లుండో పంచాయితీ ఆఫీసుకు వచ్చి మీ గ్రూపుల వివరాలు, మీ నాయకుడి పేరు ఇవ్వండి. వారానికి ఒకసారి కలిసి సమస్యలు చర్చిద్దాం. ఇంకొన్నాళ్ళల్లో వరి నాట్లు మొదలవుతాయి కాబట్టి. ఇదే మంచి సమయం ఆలోచించుకోవటానికి" అన్నాడు రవి.

రవి ఫోన్ మోగింది. రవి అక్క నీరజ. దగ్గర్నుండి "ఇంటికి ఫోన్ చేస్తే నువ్వు దొరకటం లేదు. ఈ టైంలో చేస్తేనన్నా దొరుకుతావని చేశాను. ఏం చేస్తున్నావు?" అంది నీరజ.

"ఏం లేదక్కా. రాత్రి పది అయ్యింది. ఇంట్లోనే ఉన్నాను. ఏదో కంప్యూటర్‌లో చూస్తున్నా" అన్నాడు రవి.

"ఏరా ఎంతసేపు దేశసేవేనా? అమ్మ నీ పెళ్ళి గురించి బాగా బెంగపడుతుంది. నువ్వేమో పట్టించుకోవు మనకంటూ ఓ తోడు కావాలి కదరా"

"అబ్బా ఇక నువ్వూ మొదలెట్టావా? ఇక అది వదిలేయ్ కానీ. నేను అమెరికాలో సెటిల్ అయిన మన ఊరి వాళ్ళకందరికీ ఒక ఈమెయిల్ పంపుతాను. డొనేషన్ల కోసం కొంచెం నువ్వుకూడా అక్కడ వాళ్ళతో మాట్లాడు."

"నువ్వు మారవురా. సర్లే నేను ఇండియా వస్తున్నాను. పిల్లలకు ఇప్పుడు సెలవులు కదా ముందు అనుకోలేదు. కానీ రావాలనిపించింది" అంది నీరజ.

"అందరూ వస్తున్నారా?" సంతోషంగా అడిగాడు రవి.

"బావగారు రావటం లేదు. నేనూ, పిల్లలు ఓ నెల రోజులు ట్రిప్ అంతే."

"టిక్కెట్ బుక్ చేశాక ఫోన్ చెయ్యి. నేను ఎయిర్ పోర్ట్‌కి వస్తాను" అన్నాడు.

"టిక్కెట్టు కొనేశాం ఇంకో రెండువారాల్లో వస్తాం. నువ్వు హైదరాబాద్‌కి రావొద్దు. మా అత్తగారి ఇల్లు అక్కడే కదా. అక్కడ ఓ వారం ఉండి అప్పుడు మన ఊరికి వస్తాను" అంది నీరజ.

రవి ఫోన్ పెట్టేసి కిందకు వెళ్ళి, అక్క ప్రయాణం సంగతి అమ్మా, నాన్నతో చెప్పాడు. ఎప్పుడో రెండు మూడేళ్ళకొకసారి చూస్తారు వీళ్ళు. నీరజకు ఓ పాప, బాబు.

రవి పైకి వెళ్ళిపోయాడు. "నీరజ, రవితో మాట్లాడి పెళ్ళికి ఒప్పిస్తే బాగుండు. మా అన్నయ్య ఓ పక్క గొడవపెడుతున్నాడు" అంది సావిత్రి.

"నీ మేనకోడలు అని నీకు అభిమానం ఉండొచ్చు కానీ నిజం చెప్పు. నీకు మనఃస్ఫూర్తిగా అనిపిస్తుందా పద్మ, రవికి సరైన జోడీ అని" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

"ఏదో చిన్నపిల్ల. రవి మనసెరిగి మసులుకుంటుంది కదా అన్న ఆశ. తెలియని పిల్ల కోడలుగా వస్తే రేపు వేరు కాపురం అని పల్లెటూరు కాపురం అని గొడవలు పడితే"

"అందుకే ఈ నిర్ణయం రవికే వదిలెయ్యి. తను చిన్నపిల్లవాడు కాదు. నాకెందుకో తొందర్లోనే తను పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. తనకు నచ్చినమ్మాయి దొరుకుతుంది అనిపిస్తుంది" గుంభనంగా అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

"మీతో ఏమన్నా అన్నాడా?" ఆశగా అడిగింది సావిత్రి.

"లేదు. కానీ నాకెందుకో అలా అనిపిస్తుంది"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments